

MISTERHULT SKÆRGÅRD, Sveriges østkyst 2006.

Da det endelig nåede så vidt, at vi kunne sætte vores nye toer i vandet, var sommeren næsten gået med alt muligt andet end netop det livet er til for: at daske rundt i kajak i svensk ødemark til havs. Vi havde erhvervet en Point 65, toerkajak med stor midterlastluge mellem det hyppigt talende ægtepar. Og netop afstanden mellem forgast og agtergast (båden er 6,30 meter lang) og det, at vi jo ikke længere er årsunger, har fået os til at overveje, om ikke et samtaleanlæg ombord burde være fast tilbehør. Ellers er der absolut intet negativt at udsætte på dette sociale fartøj, der fuldstændt ligger som en bjælke i selv oprørt vand og hvor ens proviant og meget andet uden videre kan stå i store systemkasser på tværs i omtalte lastrum.

6G NO VIMMERBY, LANTMÄTERIETS TERRÄNGKARTA 1:50.000 (Se kortet i bunden)

Nordisk korthandel i København vidste tilsyneladende ikke, hvor Oscarshamn og Vestervik findes, så de kunne ikke hjælpe os med et topografisk kort over en del af denne svenske kyststrækning. Først på 3.dagen, hvor vi befandt os aller yderst ude på kanten af Mare Balticum på øen Örö fik vi et sådant pragtfuldt kort, da øens to beboere Elisabet og Ove skulle afsted de 30 km. i speedbåden til Vestervik for at

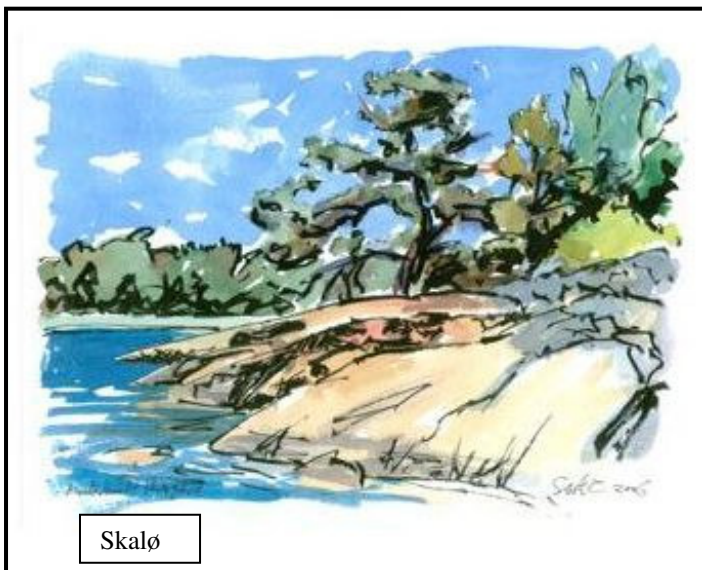
Havnen i Blankaholm

købe ind. Elisabet gik i boghandelen for os, da vi fra tidligere vidste at den har et meget righoldigt udvalg af såvel søkort som topografiske kort over denne egn af Sverige. Det var derfor lidt ud i det blå, at vi styrede fra

Frokosthavn på Skalø

Helsingborg til Blankaholm på østkysten for at sætte i vandet derfra.

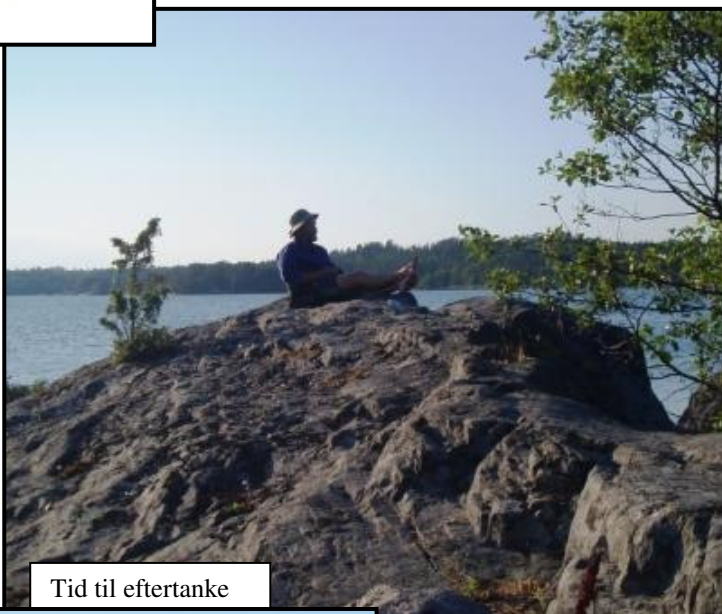

Skalø

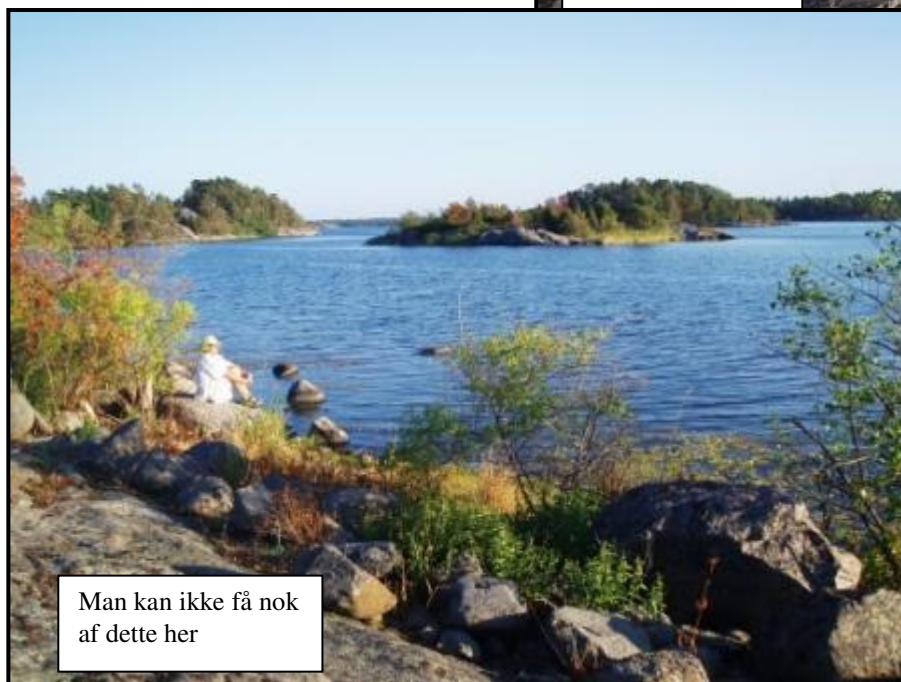
Vi havde besluttet os ud fra mine fotokopier af søkortbogen over hele østkysten. Og på en fotokopi af et søkort er det ikke til at se, hvad der er land og hvad der ikke er.

I Blankaholm, der er et lille sted, var der en havnechef, der havde særlig veneration overfor kajakfolket, så han lånte os en lamineret farvekopi af søkortet over skærgården. Det var også ham, der anbefalede os at lægge indom Öro, dersom vi kom på

de kanter. For Elisabet og Ove havde sikkert kaffe på kanden. Og det var en helt igennem god ide. Der er en lille snes kilometer gennem varieret indre skærgård med store fjærder, som fjordene hedder derovre, inden man endelig er derude, hvor verden er øde, barsk og ufattelig smuk i Misterhult naturreservat. Vi havde ikke travlt og teltede på en lille knold i Skälöfjärden, hvor der

Tid til eftertanke

Man kan ikke få nok af dette her

netop var plads til vores lille penthouse.

Dagen efter smuttede vi ud gennem en meget smal passage mellem de to større øer Eknö og Hamnö og var så efter en god kilometer på et lille skær, Marholmen, der

De fik en del regn inde på land,
mens vi gik fri herude

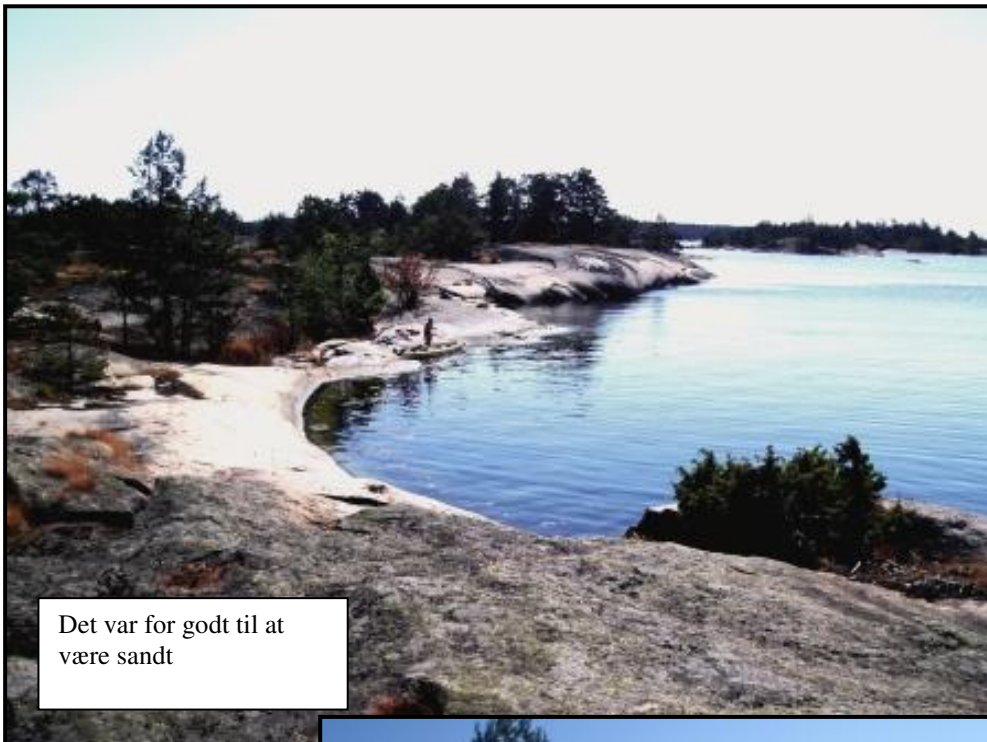
med sine
blankskurede, 35
grader varme
klippeflader midt i
Paradis indbød til
rent driverliv med
badning i helt
algefrit, klart vand,
kaffemik og
fotograferen og
maleri til sidst på
eftermiddagen.

Almindelig opbrud. Solsejlet der også er vandtæt, er
lavet af byggemarkedspressenning og stumper fra
ophuggede telte

Vi var dog enige
om, at den slags
kunne gå for vidt
og at man kunne få
solstik og hvad
ellers man har af
argumenter for at
piske sig selv
videre fra noget,
der er alt for godt.
Derfor
diffunderede vi ind
og ud mellem
småøer og skær et
par timer, til noget,
der var bebygget
og som derfor
måtte være Öror,
kom til syne et par

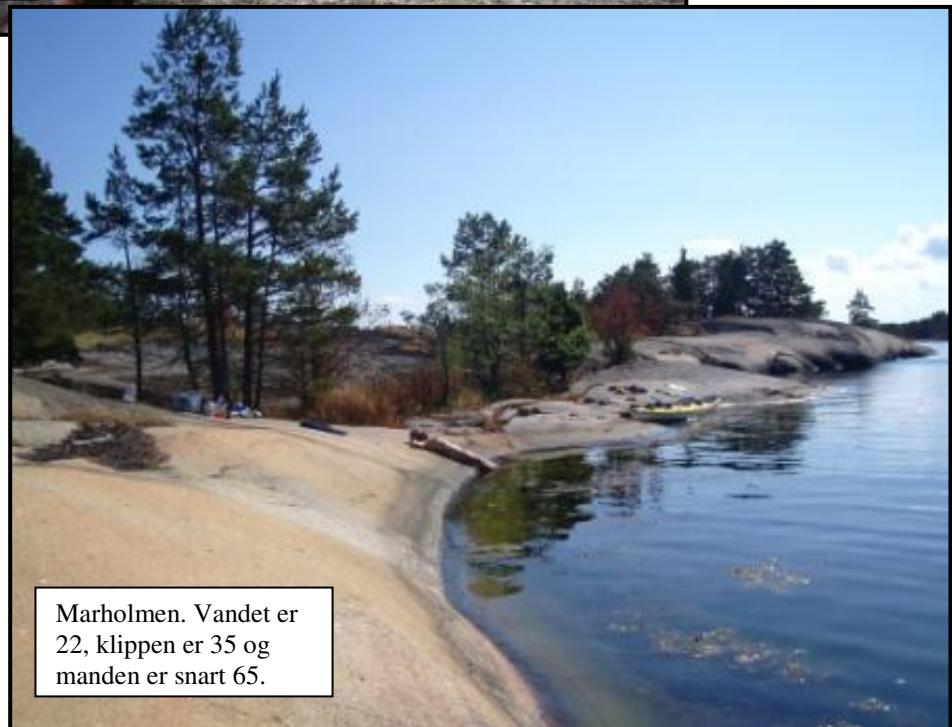
kilometer østude på den nordre side af Örofjärden, der hvor brændingen buldrede
mod de sidste skær.

Det var for godt til at være sandt

Der roede vi over, og man tror det er løgn, når man færdes ude

på de kanter, men her, midt ude i 'ingenting' var der et helt lille landsbysamfund med adskillige farvestrålende træhuse op ad klipperne omgivet af blomstrende haver og frugttræer skærmet af høje egetræer og fyrreskov, der samlede sig om en lille selvgroet naturhavn med et virvar af bådskure og en sauna ud over vandet med egen trappe gennem en lem i gulvet direkte ned i naturens eget klare og kølende vand.

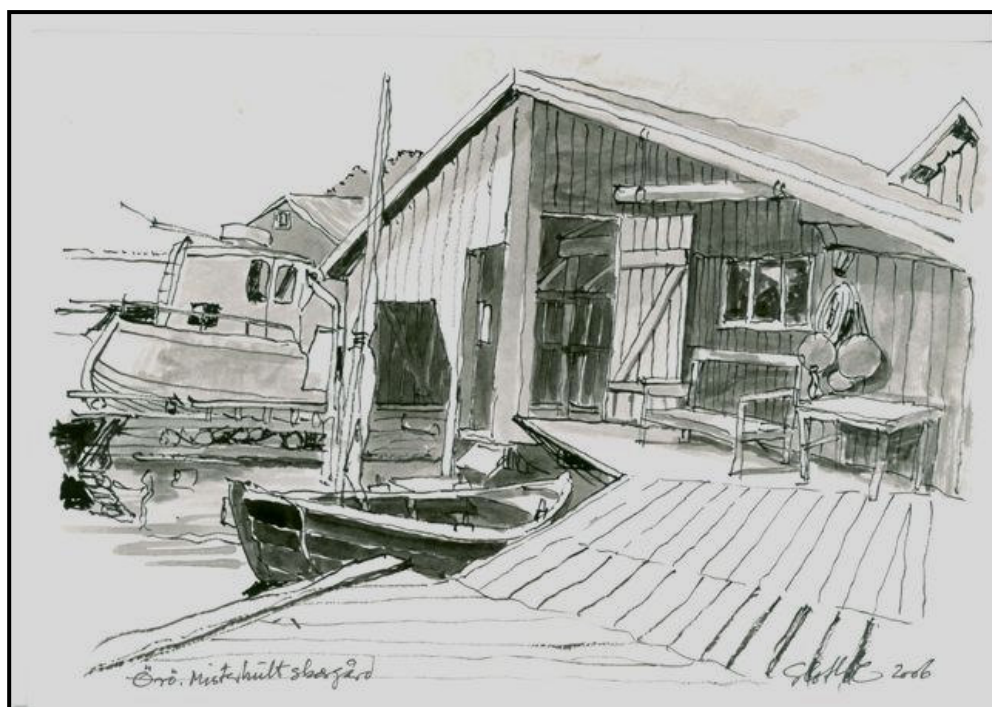

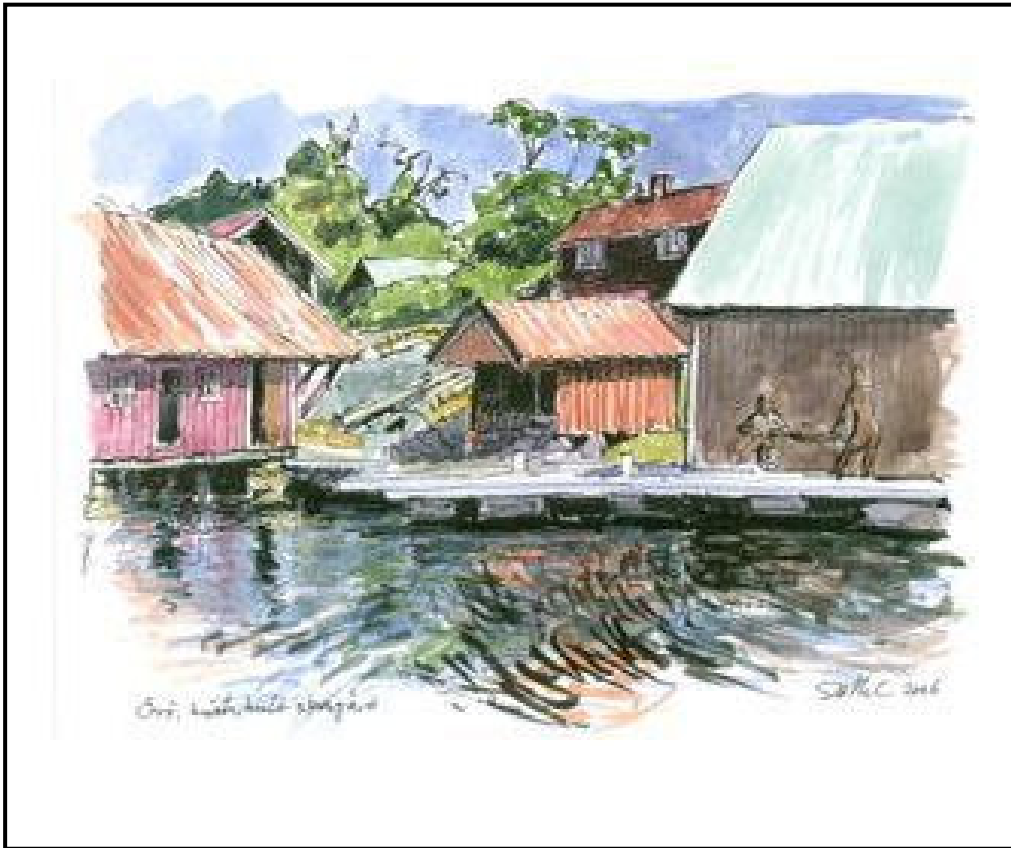
Marholmen. Vandet er 22, klippen er 35 og manden er snart 65.

Der gik da også kun få øjeblikke inden vi var bænkedede oppe under æbletræerne hos Elisabet, der sammen med Ove er de eneste fastboende på øen, der engang har været mere befolket og opdyrket, men som nu ligger hen, og hvor resten af husene er private sommerstugor eller huse som værtsparret udlejer. Den stod nu med det samme på en kold øl fordi vi var danske- og meget snart derefter på spørgsmålet, om vi kendte Kaj Poulsen, der i danske kajakkredse er kendt som lidt af en hård nyser.

Miljøet på Öro kaldte på den digitale fotograf i os, men da der tidligere på turen ikke var tænkt på opladning af batteriet, lærte vi også noget om nytten af et reservebatteri. Jeg var derfor stærkt ansporet til at finde alvarellen frem, da vi dagen efter gav os til at udforske denne kvarte kvadratkilometer gæstfrie skærgårdsidyl og spændende, jungleagtige urskov.

Da det ud på eftermiddagen trak op til kraftig vejrforandring med tiltykning og stærk blæst spejdede Irena fra teltet med stigende bekymring skiftevis på brådsøerne derude og på trætoppene, der vandede sig under vindtrykket suppleret med skæve øjekast til mine ansigtsudtryk, idet vi begge kendte varslet om hårdt vejr med megen regn de kommende dage. Ove mente den slags kunne vare fra et par dage til op til et par uger. Under en hurtig gang aftensmad besluttede vi derfor at lette senere på aftenen, mens der endnu var lys, hvis der var udsigt til at det måske løjede lidt af. Det gjorde det ikke, men vi lettede alligevel ved 21 tiden og susede vestover ind gennem fjärden for en stiv lænser lidt agten for tværs. Det gav indimellem nogle gevaldige vaskere, men farten var høj, og vi surfede de fleste af de 5 km på bølgerne og nåede i løbet af en halv time snævringen, bag hvilken vi vidste der var læ.

I aftenmodlyset var det meget svært at se det smalle hul, vi skulle ramme. Der er næppe 15 meter mellem de to skovklædte øer, der stod kulsorte og så sammenhængende ud forude, men med en svag lavning i trætoppene, der for styrmanden markerede, hvor vi skulle ind. Det gik da også strygende og med et lå vi i læ med det oprørte hav bagude, men indså straks, at vi var havnet i en blindgyde. Derfor ud igen og med søerne ind på tværs strøg vi de få hundrede meter, til kubberne, de støbte markeringer af passagen, dukkede op.

Irenas frygt for smadret kajak på usynlige skær i snævringen dampede bort, og i det sidste aftenlys sejlede vi op på det første det bedste brugbare, flade skær og teltede på

bar klippe i pandelampernes skær, mens vinden antog kulingstyrke. Teltet blev kun stående natten over, fordi der var enkelte sten at bardunere på og skulle det ikke være nok, så fordi vi lå i det.

Dagen efter nåede regnen os 10 minutter inden vi strøg ind i havnen i Blankaholm, hvorefter det jo styrtregnede resten af august.

På vej hjemad undersøgte vi alternative udgangspunkter for ture i Misterhult skærgård, da vi er meget hooked på at vende tilbage næste år. 4 dage var jo alt for lidt!!!

KLINTEMÅLA, der ligger ca. 20 km SØ for Blankaholm er det helt ideelle sted at starte fra, når man vil direkte ud i naturreservatet. Der er 4 huse, en P-plads og en lille sommerkøbmand med det mest fornødne ved havnen og derefter er der 3 kilometer til Paradis. Mere kan man vel ikke forlange?

Per Sloth Carlsen

6G NO VIMMERBY, LANTMÄTERIETS TERRÄNGKARTA 1:50.000

